

full DOMINICAL

ALÇAR LA MIRADA

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu

Fa ja unes setmanes que hem començat el nou curs, i hem de fer-ho donant moltes gràcies a Déu. Vuit fills d'aquesta terra, vuit joves a qui el Senyor ha cridat pel seu nom, s'acostaran diumenge vinent i el següent a l'altar per ser configurats amb Crist, Sacerdot per sempre. No és el final d'una carrera, d'un itinerari acadèmic: és el misteri de l'amor de Déu que continua present i actuant, que pren la fragilitat humana i la converteix en instrument de salvació. En una societat marcada moltes vegades per la pressa, l'individualisme i la recerca de l'èxit personal, la decisió de lliurar la pròpia vida al servei dels altres té un valor especial.

La vocació d'aquests seminaristes que seran ordenats no va néixer a l'emparedat d'una família, o d'una escola o una parròquia,

encara que tot això són elements que hi van col·laborar decisivament; va néixer en el cor del Pare des de tota l'eternitat. A l'evangeli, Jesús, el Fill de Déu, va pronunciar unes paraules que defineixen el sentit de la vocació al ministeri sagrat quan va dir als seus apòstols «No sou vosaltres els qui m'heu escollit a mi, soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit» (Jn 15,16). El sacerdoci no és una conquesta, sinó un do rebut, una missió, un do per l'Església i pel món. I el que es rep de franc s'agraeix amb humilitat i s'ha de viure amb generositat.

Quan els que van a ser ordenats es postren a terra mentre l'assemblea invoca els sants es manifesta la seva petitesa perquè Jesucrist sigui gran en ells. I des-

prés, en el silenci de la imposició de les mans, l'Esperit Sant els configura en Jesús Bon Pastor, Sacerdot per sempre. Per això és important que el poble de Déu s'uneixi a la intercessió de la Mare de Déu i els Sants per ells. És important que els fidels prenguin consciència que és tot el poble de Déu el que té la responsabilitat no només de pregar pels pastors i dels que són cridats a ser-ho, sinó també de col·laborar en la vida i el creixement de l'Església. El concepte i el tema de la sinodalitat ens recorda precisament que tots en som «corresponsables», cada un en la mesura que pugui; però no hi cap batejat que no sigui també enviat a comunicar l'evangeli i demanar a l'Amo dels sembrats que hi envii més segadors (Mt 9,38). I aquests vuit nous sacerdots hauran de entendre i experimentar que la seva no serà una tasca individual, sinó un servei viscut en comunió.

Aquest any, ha augmentat el nombre de seminaristes a les diòcesis amb seu a Catalunya. En un temps en que l'Església afronta dificultats i canvis és un fet que representa un motiu d'alegria i de responsabilitat. El seu camí necessitarà oració, suport i proximitat. Seran enviats a sembrar esperança fins i tot quan els resultats no siguin immediats, a mantenir obertes les portes de la salvació i mostrar, amb la seva paraula i amb la seva vida, que l'Evangelí continua sent una proposta capaç de transformar el cor humà. Ells són els servents de l'evangeli enviats a convidar a la festa de l'amor de Déu als que viuen a les perifèries de l'Església i el món. Donem gràcies a Déu i seguim pregant per aquest món nostre que Déu tan estima.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Ràdio amb vocació de servei

EDUARD BUIL

El periodista i comunicador Eduard Buil és un enamorat de la ràdio. Amb més de 20 anys d'experiència en el mitjà, aquesta temporada dirigeix i presenta a Ràdio Estel els programes *La nit és nostra* —de dilluns a dijous, de 20 a 21.30 h—, i *Amb llum pròpia 2.0* —cada divendres, de 20 a 21 h—. «Aquesta professió no la visc com una feina; és una aposta de vida i, sobretot, una passió», assegura.

Quins ingredients ha de tenir un programa que dona servei a una audiència majoritàriament creient?

La fe hi ha de ser present, però sobretot hi ha d'haver una mirada molt humana sobre les persones i sobre el que els passa. *La nit és nostra* neix amb una clara vocació de servei públic i, per això, volem donar respostes concretes a les preocupacions del dia a dia, amb informació, entreteniment, testimonis i especialistes. També comptem amb l'espai *La Paraula*, perquè la fe forma part de la identitat de Ràdio Estel i dels seus oients.

Com es pot ajudar a les persones sol·les, a través de la ràdio?

Les trucades són una de les millors maneres d'estar al costat de les persones, especialment de persones grans, famílies que necessiten suport, homes i dones que se senten sols o simplement algú que les escolti. La ràdio té una capacitat extraordinària de fer companyia i, alhora, d'ajudar a trobar respostes. L'oient ha de percebre que a l'altre costat de l'aparell hi ha algú disposat a escoltar-lo, acompanyar-lo i ajudar-lo.

Amb llum pròpia 2.0 ha volgut ser un homenatge al seu creador, Joan Armengol. Què tenen d'especial les entrevistes que fas en aquest programa?

M'agrada més parlar de converses que d'entrevistes. Intento que no només m'expliqui què ha fet, sinó qui és, què estima, què li preocupa o què li ha ensenyat la vida. Procuro que l'entrevistat se senti còmode, protegit i que tingui la llibertat d'explicar allò que realment vol explicar. Quan aconseguixes crear aquest clima de confiança passen coses que no estan escrites en cap guió.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Quan els anys són un tresor

El dia 1 d'octubre se celebra el Dia Internacional de les Persones Grans, promogut per les Nacions Unides. Aquest dia és una bona ocasió per reflexionar sobre la mirada que la nostra societat adreça a la vellesa. Vivim en una cultura que exalta la joventut, la bellesa i l'eficàcia. El pas dels anys sembla contemplar-se com una pèrdua que cal amagar, i els qui ja no produeixen al mateix ritme corren el risc de sentir-se invisibles.

Tanmateix, la realitat és ben diferent. Envellir no és un fracàs, sinó una de les etapes més valuoses de la vida. Arribar a una edat avançada és un privilegi que no tothom aconsegueix. Darrere de cada rostre solcat per les arrugues hi ha una història d'esforç, d'alegries i sofriments, de fidelitat, d'amor entregat i d'esperança. Els anys no disminueixen la dignitat de la persona; l'enriqueixen amb una experiència que cap llibre no pot ensenyar.

La Bíblia contempla l'ancianitat com un temps de benedicció. Les persones grans són memòria viva dels pobles i de les famílies, transmissores de valors i testimonis de la fe. En una societat on tot sembla provisional, ens recorden que les coses veritablement importants —l'amor, la confiança, la família, la fe en Déu— romanen.

El papa Francesc va denunciar repetidament allò que ell anomenava la «cultura del descart», que és aquella que considera valuós només allò que produeix o resulta útil. També va recordar que un poble que no té cura dels seus ancians perd les arrels i empobreix el seu futur. Les persones grans no necessiten únicament assistència; necessiten sentir-se estimades, escoltades i participar de la vida familiar, social i eclesial. I, al mateix temps, tenen molt a oferir: la seva experiència, la seva serenitat, la seva pregària i la seva capacitat per relativitzar allò que és superficial.

Per això, el millor homenatge que podem fer a les persones grans no és només felicitar-les en una jornada dedicada a elles, sinó dedicar-los temps, escoltar les seves històries i agrair tot el que han sembrat. La societat necessita redescobrir que la vellesa no és un temps estèril, sinó una etapa fecunda. El salmista ho expressa amb una imatge plena de bellesa: «A la vellesa encara donaran fruit» (Sl 92). Allà on el món veu un ocàs, la Bíblia hi descobreix un temps de maduresa, de saviesa i de gràcia. Perquè, quan es mira amb els ulls de Déu, els anys mai no són una càrrega: són un tresor.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Perenne actualidad a la luz del Evangelio

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

San Francisco murió en la Porciúncula al atardecer del sábado 3 de octubre de 1226, a los 44 años. San Buenaventura cuenta que, en el momento mismo de su Tránsito, «llegaron en una gran bandada» las alondras y, revoloteando sobre el techo de la casa, manifestaron con su canto una insólita alegría. Parecía que aquellas criaturas quisieran rendir un último y gozoso homenaje a quien tantas veces las había invitado a alabar al Señor.

Ochocientos años después, también nosotros queremos unirnos a aquel himno. Con Francisco, elevamos al Señor el *Cántico de las Criaturas*, cuya última estrofa alcanza una sorprendente profundidad: «Loado seas, mi Señor, por nuestra hermana la muerte corporal». En Francisco, incluso la muerte puede convertirse en hermana cuando toda la vida ha sido entregada a Dios.

Benedicto XVI recordaba, el 18 de abril de 2009, que Francisco «se comprendió totalmente a sí mismo a la luz del

Evangelio. Esto es lo que fascina de él. Esta es su perenne actualidad». Ahí encontramos quizá la clave de su vigencia: Francisco no se limitó a hablar del Evangelio; hizo de él su camino, su forma de vivir y de relacionarse con Dios, con los hermanos y con toda la creación.

Aprendemos de Francisco a estar siempre ocupados, pero ocupados en el Señor. El *Poverello* «llevaba siempre a Jesús en el corazón, Jesús en los labios, Jesús en los oídos, Jesús en los ojos, Jesús en las manos». Cristo había llegado a ocupar todo su ser.

Que santa María de los Ángeles, Madre y protectora de este lugar santo, nos ayude también hoy a vivir así: con el corazón ocupado en Cristo y las manos abiertas a los hermanos. Al «seguir la doctrina y las huellas de nuestro Señor Jesucristo», aprendamos de Francisco a ser hermanos y hermanas universales, capaces de llevar al mundo la alegría, la paz y la autenticidad del Evangelio.

Lectures de la missa diària i santoral

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició; sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.

6. ■ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Bru (Colònia, 1035 – Squillace, 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.; santa Julita, vg. i mr.

8. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 11,5-13]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Tais, penitent; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

9. ■ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 – Roma, 1609), prev. fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Piri-neu.

11. ■ † Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4, 12-14,19-20 / Mt 22,1-14 (o bé: 22, 1-10)]. Mare de Déu del Remei; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fundadora Serventes de Maria, Velladores dels Malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i màrtir; sant Joan XXIII, papa (1958-1963).

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. Ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. ¿Què podia fer per ella que no ho hagi fet? ¿Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li traure la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cardos, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

Salm responsorial (79)

R. La vinya del Senyor és el poble d'Israel.

Un cep vau portar d'Egipte, / per plantar-lo, traguéreu els nadius. / Els seus brots van créixer fins al mar, / els seus plançons, fins al Gran Riu. R.

¿Com és que heu derrocat la seva tanca, / perquè l'esfulli qualsevol viuant? / Hi entren els senglers a devastar-la / i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. / Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, / feu-nos veure la claror de la vostra mirada / i serem salvats. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se'n anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà amb aquells vinyaters? Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema». Jesús els diu: «¿No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

Lectura del libro de Isaïes (Is 5,1-7)

Voy a cantar a mi amigo el canto de mi amado por su viña. Mi amigo tenía una viña en un fértil collado. La entrecavó, quitó las piedras y plantó buenas cepas; construyó en medio una torre y cavó un lagar. Esperaba que diese uvas, pero dio agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacer yo por mi viña que no hubiera hecho? ¿Por qué, cuando yo esperaba que diera uvas, dio agrazones? Pues os hago saber lo que haré con mi viña: quitar su valla y que sirva de leña, derruir su tapia y que sea pisoteada. La convertiré en un erial: no la podarán ni la escardarán, allí crecerán zarzas y cardos, prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella.

La viña del Señor del universo es la casa de Israel y los hombres de Judá su plantel preferido. Esperaba de ellos derecho, y ahí tenéis: sangre derramada; esperaba justicia, y ahí tenéis: lamentos.

Salmo responsorial (79)

R. La viña del Señor es la casa de Israel.

Sacaste una vid de Egipto, / expulsaste a los gentiles, y la trasplantaste. / Extendió sus sarmientos hasta el mar, / y sus brotes hasta el Gran Río. R.

¿Por qué has derribado su cerca / para que la saqueen los viandantes, / la pisoteen los jabalíes / y se la coman las alimañas? R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. / Señor, Dios del universo, restáuranos, / que brille tu rostro y nos salve. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos: Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis, visteis en mí, ponédlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «Escuchad otra parábola: Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó una torre, la arrendó a unos labradores y se marchó lejos. Llegado el tiempo de los frutos, envió sus criados a los labradores para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro y a otro lo apedrearon. Envío de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último, les mandó a su hijo diciéndose: "Tendrán respeto a mi hijo". Pero los labradores, al ver al hijo se dijeron: "Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia". Y agarrándolo, lo sacaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?». Le contestan: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores que le entreguen los frutos a su tiempo». Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: "La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente"? Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos.»

COMENTARI

El vinyater enamorat

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ
Canonge de la Catedral

El tema de la vinya o del cep, per a qui repassi mentalment els passatges de l'Escriptura que en parlen, és dels que deixen una sensació agredolça. La raó és molt senzilla: com poques vegades, els autors bíblics mostren un grau tan gran de poesia i d'expressivitat que aconseguen fer-nos entendre la sol·licitud de Déu envers cadascun dels qui formen el seu poble. Tanmateix, la vinya pot esdevenir borda.

El cep o la vinya és símbol d'Israel, el poble de Déu (Is 5,1-7; 27,1-6; Sl 80,9-17; Mt 21,33-43). La cançó de l'amo de la vinya (Is 5,1-7) és un poema del profeta Isaïes, escrit al començament de la seva predicació, probablement amb ocasió de la verema. El raïm, cultiu típic de Palestina i dels països veïns que voregen la Mediterrània, demana moltes atencions. D'aquestes atencions parla el profeta-poeta: la neteja de la terra, la construcció de la tanca de protecció, el cup, la torre de vigilància... Tot plegat és símbol de les atencions de Déu envers el seu poble.

La poesia del «cant de l'enamorat a la seva vinya» és sublim. És un dels textos més bonics de la Bíblia. El cant de l'enamorat i el retret profètic de l'amo envers la vinya, igual que el del propietari amb els vinyaters rebels, reblen el clau sense escatimar detalls sobre fins on poden arribar la ingratitud i la malícia humanes. La paràbola dels vinyaters rebels és una al·legoria d'aquesta malícia i d'aquesta ingratitud.

No ens quedem pas tranquils pensant que això és història passada. La Paraula de Déu sempre és actual. És d'abans i de sempre. També és d'ara i ens interpel·la avui, aquí, a nosaltres. Un Déu pagès, el nostre, inclinat amorosament sobre el cep, amb la terra i la vinya com a marc, és una revelació de comunió còsmica. Al centre, Déu fet home, amb els braços en creu, és el Fill rebutjat i mort pels vinyaters rebels.

De cadascú de nosaltres depèn que aquesta afirmació freda adquireixi un contingut positiu, salvador, digne de la dedicatòria d'Isaïes. Només si la vinya és història d'amor podem entendre que «la vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel». És el misteri de l'Església. Tot ve d'Ell, principi i fonament. Només Ell és imprescindible. Només Ell ha mort i ha ressuscitat per tots.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dijous 8 d'octubre, a les 10 h. Missa i acte inauguració del curs 2026-2027 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià en el Seminari Conciliar de Barcelona.

Dies 8 i 9 d'octubre. Reunió dels bisbes de la Tarraconense a Barcelona.

Dissabte 10 d'octubre, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Cardedeu.

Diumenge 11 d'octubre, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Les Fonts.

Diumenge 11 d'octubre, a les 18 h. Ordenació presbiteral a la Catedral de Mn. Enrique Amat Busquets, Mn. Robert Escusa Rubio, Mn. Miquel Saló Casajuana i Mn. Eduard Cameron Torra.

Notícies

El bisbe Salvador participa en la festa de la Mercè. El 24 de setembre, al matí, el bisbe Salvador va concelebrar

a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè a Barcelona en la Missa presidida pel cardenal Omella, juntament amb el bisbe de Sant Feliu de Llobregat i els bisbes auxiliars de Barcelona. La Mare de Déu de la Mercè és a més de ser patrona de Barcelona, la patrona de la Província Eclesiàstica que formen les tres diòcesis.

Missa d'inici de curs a l'escola Ramon Pont i a la llar Nou Patufet. Divendres 18 de setembre es va celebrar a la parròquia de Sant Martí a Cerdanyola del Vallès la Missa d'inici de curs de la llar Nou Patufet, que forma part de la Fundació Escola i Vida. Va presidir la Missa Mn. Joan Carles Montserrat, rector. I el dilluns 21 de setembre es va celebrar la Missa d'inici de curs de l'escola parroquial Ramon

Pont de Terrassa a la parròquia de Sant Cristòfol. Va presidir la celebració Mn. Miguel Ángel Jaimes, rector de la mateixa i prevere de l'escola.

Presentació dels mossens de les parròquies del Baix Montseny. El dissabte 26 de setembre el bisbe Salvador va presidir la Missa a la parròquia de Sant Martí de Sant Celoni, a les 20 h, amb motiu de la presentació dels tres mossens que serveixen les parròquies de Sant Celoni, Santa Maria i Sant Esteve de Paulatordera, La Batllòria, Olzinelles, Campins, Mosqueroles, Fogars, Montseny i La Costa del Montseny.

Centenari de Schoenstatt. El diumenge 27 de setembre es va celebrar en el santuari de Schoenstatt, a Vall-doreix, el centenari de la fundació de

la seva institució. Va presidir la Missa, a les 12.30 h, el bisbe Salvador i després tingué lloc un dinar de germanor entre les famílies participants.

A més a més...

Ordenacions. Els diumenges 11 i 18 d'octubre tindran lloc l'ordenació de vuit preveres diocesanes a les 18 h. Diumenge 11 d'octubre s'ordenaran: Mn. Enrique Amat Busquets, Mn. Robert Escusa Rubio, Mn. Miquel Saló Casajuana i Mn. Eduard Cameron Torra. Diumenge 18 d'octubre s'ordenaran: Mn. Ignasi Castelló Sala, Mn. Pau Ferrer Falgueras, Mn. Francesc León Romero i Mn. Fernando Vázquez-Dordero Romero. La celebració es podrà seguir telemàticament a través del canal de YouTube del Sant Esperit: <https://www.youtube.com/@ParroquiaSantEsperit>

Conèix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

ALZAR LA MIRADA

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispe de Terrassa

Id, pues, a las salidas de los caminos e invitad a la fiesta a todo el mundo

Hace ya unas semanas que hemos empezado el nuevo curso, y debemos hacerlo dando muchas gracias a Dios. Ocho hijos de nuestra diócesis, ocho jóvenes a los que el Señor ha llamado por su nombre, se acercarán el próximo domingo y el siguiente al altar para ser configurados con Cristo, Sacerdote Eterno. No es el fin de una carrera, de un itinerario académico: es el misterio del amor de Dios que sigue presente y actuando, que toma la fragilidad humana y la convierte en instrumento de salvación. En una sociedad marcada muchas veces por la prisa, el individualismo y la búsqueda del éxito personal, la decisión de entregar la propia vida al servicio de los demás tiene un valor especial.

La vocación de estos seminaristas que serán ordenados no nació al amparo de una familia, o de una escuela o una parroquia, aunque todo esto son elementos que colaboraron decisivamente; nació en el corazón del Padre desde toda la eternidad. En el evangelio, Jesús, el Hijo de Dios, pronunció unas palabras que definen el sentido de la vocación al ministerio sagrado cuando dijo a sus apóstoles «No sois vosotros los que me

habéis elegido a mí, soy yo quien os he elegido a vosotros y os he confiado la misión de ir al mundo entero». El sacerdocio no es una conquista, sino un don recibido, una misión, un don para la Iglesia y para el mundo. Y lo que se recibe gratis se agradece con humildad y debe vivirse con generosidad.

Cuando los que van a ser ordenados se posttran en el suelo mientras la asamblea invoca a los santos se manifiesta su pequeñez para que Jesucristo sea grande en ellos. Y después, en el silencio de la imposición de las manos, el Espíritu Santo los configura con Jesús Buen Pastor, Sacerdote Eterno. Por eso es importante que el pueblo de Dios se una a la intercesión de la Virgen María y de los Santos por ellos. Es importante que los fieles tomen conciencia de que es todo el pueblo de Dios el que tiene la responsabilidad no solo de orar por los pastores y de los que están llamados a serlo, sino también de colaborar en la vida y el crecimiento de la Iglesia. El concepto y el tema de la sinodalidad nos recuerda precisamente que todos somos «corresponsables», cada uno en la medida que pueda; pero

no hay ningún bautizado que no sea enviado también a comunicar el evangelio y a pedir al Dueño de la mies que envíe más segadores a su mies (Mt 9,38). Y estos ocho nuevos sacerdotes deberán entender y experimentar que la suya no será una tarea individual, sino un servicio vivido en comunión.

Este año, ha aumentado el número de seminaristas en las diócesis con sede en Cataluña. En un momento en el que la Iglesia afronta dificultades y cambios es un hecho que representa un motivo de alegría y responsabilidad. Su camino necesitará oración, soporte y proximidad. Serán enviados a sembrar esperanza incluso cuando los resultados no sean inmediatos, a mantener abiertas las puertas de la salvación y a mostrar, con su palabra y con su vida, que el Evangelio sigue siendo una propuesta capaz de transformar el corazón humano. Ellos son los siervos del evangelio enviados a invitar a la fiesta del amor de Dios a quienes viven en las periferias de la Iglesia y del mundo. Damos gracias a Dios y seguimos orando por este mundo nuestro que Dios tanto ama.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

